

ledes, som jeg udviklede: at selve Guldet er sunket i Værdi, og for saa vidt maa ogsaa Priserne i de Lande, der endnu effektivt, har bevaret Guldmøntfoden allerede af den Grund være paa et højere Niveau. Vi vil derfor ogsaa i Amerika finde et Prisniveau, der er dobbelt saa højt som før Krigen. I øvrigt er Dyrtiden forskellig i de forskellige Lande, og det interessante er, at den følger nøjagtig Graden af Inflationen; medens den danske Krone er sunket til $\frac{1}{3}$ af sin Værdi, svarende til, at Inflationen her er 307, er Inflationstallet for Englands Vedkommende 268,7 efter Cassels Beregning. Det viser sig da ogsaa, at det engelske Pund Sterling, ihvorvel det ligger betydelig under den amerikanske Dollar, dog ligger højere end den danske Krone og i Kraft af *sit* Inflationstal har en Paritet med Kroner af 20,75, medens den oprindelige Paritet var 18,16.

Det ærede Medlem bemærkede endvidere, at man i England havde drevet en lignende Politik som her, og England skulde dog være den klassiske Pengeteoris Land. For det første er dertil at bemærke, at i England har Kritikken stadig været vaagen; der ser man ikke det Særsyn som her, at man ligger næsegrus for Nationalbanken og tror, at alt, hvad der sker fra den Side, er uangribeligt. Der har været rettet meget haarde Angreb paa Bank of England for den Maade, hvorpaa den har hjulpet Regeringen med at financiere Krigen. De Regeringskommissioner, der har været nedsatte, har heller ikke vist nogen særlig Respekt for Bank of England. Men dog er denne Kritik efter min Mening ikke paa langt nær saa berettiget som min Kritik overfor den danske Nationalbank. For det første var England jo uimodsigelig i Krig, — jeg ved ikke af, at Danmark har været det, — og at man under saadanne Forhold er mere large overfor Staten, er i alt Fald mere tilgiveligt, end naar Nationalbanken viser alt for stor Eftergivenhed overfor en Fredsregering. Men dernæst turde det være saa, at den egentlige Inflation i England aldeles ikke skyldes Bank of England, men de af Regeringen selv uafhængig af Banken udstedte saakaldte notes. Bank of Englands Seddelmængde maatte naturligvis gaa op under Krigen, dog med fuld Dækning, saaledes at det i Virkeligheden ikke var en Forøgelse af Seddelmængden, men af Guldpengemængden, der fandt Sted; men desuden har Regeringen udstedt, saa vidt jeg husker, for 358 Mill. Pund Sterling i notes.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) resumerede sine Betragtninger derhen, at under saadanne Forhold gjaldt det

et bestemt autoritativt Indgreb, det kunde ikke nytte at komme med Bestemmelser om, hvorvidt Banken skulde have Ret til at indløse sine Sedler eller ikke. Dette er netop en Betragtningssmaade, som efter min Mening er fundamental urigtig. Det er netop Bestemmelser, hvorigennem et Lands Pengevæsen staar i Forbindelse med Pengevæsenet hele Verden over, med Guldet, den internationale Mønt, Bestemmelser, der funderer det nationale Møntvæsen paa den internationale Mønt, paa Guldet — det er netop dem, som har Betydning i saa Henseende. Et autoritativt Indgreb af den Slags, som der har været nok af under Krigen, er her af det onde; er de monetære Bestemmelser rigtige, virker de ganske automatisk, saaledes at den nationale Mønt til enhver Tid, med ganske smaa Afvigelser og Svingninger, vil vise sig at bevare sin internationale Værdi.

Det ærede Medlemsagde, at vi havde ingen Guldminer, og tilmin Forbavselse paabe- raatebogsaa den højtærede Handelsminister sig denne negative Omstændighed, som om det var noget, der havde nogen som helst Indflydelse paa Landets Guldpolitik! Det er dog sikkert ikke ubekendt, at der er adskillige Guldmøntfodlande, som ikke har Guldminer, men som ikke desto mindre til enhver Tid har kunnet holde deres Mønt paa international Værdihøjde. Lad mig f. Eks. nævne Tyskland før Krigen, lad mig nævne Frankrig. Intet af disse Lande har, i hvert Fald mig bekendt, Guld i et Omfang, der betyder noget. Det er — hvad skal jeg sige? Hvis det ikke var den saa særdeles kyndige Handelsminister, jeg stod overfor, vilde jeg kalde det — en Naivitet at tale om, at vi ikke har Guldminer her i Landet. Thi Guld er jo en Vare, der som alle andre Varer kan købes for de nationale Produkter.

Paa eet Punkt var der Enighed mellem den højtærede Handelsminister og mig i Modsætning til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs). Det er deri, at det i alt Fald ikke havde gjort Sagen bedre, om Nationalbanken havde været — det ærede Medlem kaldte det en Samfundsbank, det hørte jeg meget godt, det lød meget kønt, men han mente vist en Statsbank. Ja, en Statsbank vilde nok have skabt en endnu større Inflation. En af de Fejl, Nationalbanken har begaaet, er netop den, at den i alt for stort Omfang har stillet danske Kroner til Raadighed for Staten, netop har følt sig forpligtet overfor denne. Hvis den havde holdt stramt igen overfor Staten, vilde vi dog have haft en noget ringere Inflation.

Den højtærede Handelsminister udtalte